

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

VINTERHEFTE 1942-43.

Nummer 23-24.

14. årgang.

Avgudene må ut.

DET STÅR ALLTID et bord eller høyt skap tett inntil veggen i storstuen, rett imot inngangsdøren. Det er heimens hellige bord, heimens alter. Her står tavlen hvor forfedrenes navn er innrisset til ihukommelse, og alltid er det flere avguder på bordet, helst rikdomsguden, den liker kineserne best.

Foran tavlene og gudene står urnen med asken, og her stikkes røkelsepinnene. Hver morgen tenner en eller flere røkelsespinner, og samtidig må også den som tenner bøye seg foran alteret og framsi noen bønner til gudene. — Vi som kommer fra et kristent land synes det er underlig, ja, dumt dette at kineserne kan ofre og be til disse døde guder av kobber, tre, jord og papir, men får vi leve oss litt inn i hedningenes verden, er det ikke småting. Det er livet for dem.

Så hender det en dag at far eller mor i huset får høre evangeliet og blir grepet av det og begynner å søke etter sannheten. Den dagen begynner deres kamp. De vet at no må de bryte med det gamle og det er ikke lett for en hedning som våkner. Dette har jo vært slektens tro og tilbedelse i århundrer tilbake, — så begynner uroen.

Er det sant at alt dette er menneskeverk? Vil ikke straffen komme, svær og tung, hvis vi bryter med alt det gamle? Vil ikke gudene hevne seg på avlingene og barna, sende sykdom og død innover oss? Uroen vokser. Er det sant det som misjonæren sier at Jesus er verdens frelser? At han er den levende Guds sønn, den eneste Gud. Kan vi ved troen på ham alene få fred? — For sin egen del vil de ikke noe heller enn å bryte med alt det gamle og få fred, men følgene. Tør de bryte med alt og tro det som misjonæren sier. Å, den som kunne få fred.

Misjonæren og evangelisten hadde i lengre tid gått til en landsby 15 li fra byen. Sommetider fikk de komme inn i noen heim og ha møter. Noen ganger måtte de også stå ute på en terskeplass og dele ut livets ord.

Fru Hoh kommer en dag og henter misjonæren. Vil du bli med heim og ta ned avgudene? Jeg tør ikke ta dem ned selv. Er redd de skal hevne seg på meg. Men jeg har bestemt meg for å tro på den levende Gud.

Vi blir med til heimen hennes og tar ned alle disse støvete og skitne avgudene. Rikdomsguden, kjøkkenguden og mange andre guder. Ættetavlene og alt som kan brennes samles i en haug ute på gårdsplassen.

Hele familien er samlet. Vi har et lite møte, synger og ber til Gud at han må åpenbare seg som den levende Gud og den sanne Gud i denne heimen. Der hvor det store avgudsbilde hang, henger vi opp et bibelsk bilde. Det hellige bordet, heimens alter, er feid for alt hedensk.

Jesus, verdens frelser har fått plass i hjerte og heim.

Julen nærmet seg. Det var mange som skulde feire sin første jul som kristne dette året. Også fru Hoh skulde være med. Alt var blitt nytt. Fred i hjerte og heim. Guds fred som overgår all forstand. Et nytt legeme hadde hun også fått, hun som hadde vært syk i alle år. Og alle de penger hun hadde brukt til avgudene og doktor, alt hadde vært for-gjeves. No hadde Jesus rørt ved henne, og no skulle hun få være med og feire julen og minnes Ham som kom til verden for å gi oss liv, ja evig liv.

ALFHILD BJERVA.

„Da jeg var en spedalsk i India“.

Et brev fra en inder til et Indisk blad som bekjemper kristendommen.

SAMMEN MED MANGE andre unge studenter var jeg i lang tid blitt påvirket av det De skriver, men for flere år siden hendte dog noe som begynte å få meg på andre tanker med hensyn til riktigheten av Deres tankegang og opplysninger i somme høve. Mens jeg praktiserte i retten en kveld, begynte en venn av meg, enn doktor, å undersøke meg nokså nøye, og sa jeg så ut som om jeg hadde spedalskhet og burde undersøkes grundig. Det gjorde jeg, og hans diagnose viste seg å være rett. I lang tid syntes ingen å skjønne at noe var galt fatt, eller de sa i det minste ingen ting om det. Men så begynte flekkene nokså plutselig å bli større, og mine venner begynte å se skeptisk på meg, og jeg ble simpelthen kastet ut av huset av mine slektninger.

Jeg undersøkte, og fikk det svar at de beste spedalske-hospitaler tilhørte de kristne misjoner. Men å gå til en av disse «prosellyttmakende fabriker» likte jeg slett ikke etter alt De hadde skrevet om misjonen. Da jeg imidlertid ikke hadde noe annet sted å gå til, var jeg nesten nødt til å ta min tilflukt dit allikevel.

Å komme til denne spedalsk-koloni ute i distriktet var en opplevelse som jeg aldri skal glemme. Jeg fikk et nett lite hus med to rom. Der var rinnende vann, septik-tank, hage, og ellers alt som var nødvendig. Samme dag jeg kom dit, kom doktoren for å se til meg. Men tvert imot formodning sa han intet om å være en kristen. Det gjorde han heller ikke etterpå, hele tiden jeg var der.

Virkingen av besøket hans vil alltid være der. En time tok han seg tid til å tale til meg om alt under solen. Hans vennlighet, hans medkjensle, hans forståelse, hans ydmykhet, hans glede og hans greie svar på alle mine engstelige spørsmål lot det ikke

bli tilbake noen tvil i mitt sinn om at dette var en mann som visste hva han talte om.

Mens jeg var der, fikk jeg se at regjeringen fra forskjellige kanter av verden sendte sine eksperter til denne unge mann for å lære av ham. I løpet av året mottok han tilbud om store oppgaver, nok til å gjøre ethvert vanlig menneskelig vesen misunnelig, og dog, til tross for alt dette ble han værende her hos oss spedalske, hvor han fikk en snaut tilmålt lønn, og til og med stundom ga oss mat fra sitt eget kjøkken.

Jeg hadde hørt at der også var en europeisk sykepleierske i kolonien, men det gikk noen dager før jeg hadde mitt første samtreff med henne. Og den måten det hendte på, var merkelig. En morgen ganske tidlig kom det inn en ung dame, pratet med meg litt og la så hånden på skulderen min og sa: «Var ikke forskrekket; om to år vil De være frisk igjen.» — Da jeg klaget meg over et sår, åpnet hun bandasjen med sine egne hender og så på det. Jeg tenkte hun ikke var en alminnelig sykesøster, men før kvelden kom, fant jeg ut at hun var den europeiske sykesøsteren. Og da jeg tenkte på at denne unge kvinnen hadde gjort hva ingen av mine slektninger ville gjøre, kom tårene i øynene.

Der var en vakker kirke i kolonien; men jeg hadde bestemt meg for å holde meg på avstand. Mangen en søndags morgen hadde jeg stått ved døren og hørt på sangen og musikken, men hadde gitt det løfte aldri å bli fanget i dette «prosellyttnett.»

Dog, en vakker morgen forsikret jeg meg selv om at det ikke ville være noe galt i å gå inn og se. Jeg gikk, og på en eller annen måte ble jeg beseiret. Alle var så ærbødige, kirken så vakker og gudstjenesten så gripende. Predikanten talte om å finne

sitt liv ved å miste det. Om noen noengang har hatt rett til å tale om dette syn på livet, var jeg sikker på at disse misjonærene hadde det.

Jeg tenkte på det som hadde hendt den lille smilende sykepleiersken. Da jeg først lærte henne å kjenne, var hun en lubben liten tingest, men før den varme årstid var over, så hun ut som en falmet rose. Synet av alle de mark-infiserte spedalske-sårene hadde gjort henne kvalm, og i ukevis kunne hun ikke ete. Sommetider sank hun sammen under arbeidet av bare matthet. Men når vi spurte henne hva som var i veien, smilte hun og sa: «Ingen ting.» Mange ganger samlet hennes spedalske venner seg for å be til Gud for henne. Hun ble på sin post, og seiret til slutt, men bare etter en forferdelig kamp.

No er jeg heime igjen, frisk og modig. Ingen

ville ved å se på meg ane hva jeg har gått igjennom, men opplevelsene på dette kristne spedalske-hospital vil alltid være et velsignet minne for meg. I hjertet er jeg en kristen. Jeg tror ikke det ville være mulig å være noe annet etter den erfaring jeg har hatt.

De vil no forstå grunnen til at jeg ikke mer med glede kan samtykke når De kaster smuts på kristne bevegelser. I virkeligheten smerter det meg, og jeg kan ikke annet enn å be en stille bønn for Dem hver gang jeg finner disse bitre bemerkninger, som er gjort i uvitenhet. Renhet og offer og vennlighet kan ikke viskes ut ved å dekke over dem med urenhet, uvennlighet og ukjærlighet.

Calcutta, 8. mai 1939.

Deres
P. GHOSE.

Fortrolig samfunn med Gud.

TIL EN RETT kristendom hører som det aller viktigste og aldeles nødvendige, at du er i samfunn med Gud og har fortrolig omgang med ham.

Da vi har fått barnekårets ånd, så roper denne: «Abba Fader.» «Om noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke ham til.» (Rom. 8,9.) Således er det aldeles nødvendig at vi har barnekårets ånd i vårt hjerte, og at vi i tiden har omgang med Gud, dersom vi skal leve med ham i evighet.

Den som no har fått barnekårets ånd og begynt fortrolig samtale med sin forsonede, nådige Far, og sin kjære Frelser, den vil for ham omtale alt som ligger på hjertet, både det som bekymrer og det som gleder. En gang er det lov og pris, en annen gang et nødrep, så et matt sukk eller en bønn. Den fortrolige samtale med Gud beveger seg omkring omvendelsens og troens hovedstykker. Disse er de mest framstående emner for Guds barns samtale med sin Gud.

Til en bestandig, fortrolig omgang med Gud hører også aktpågivenhet med hans bud, både troens og kjærlighetens. Vi ser først på den korsfestede Kristus, hvordan han til vår forsoning og rett-

ferdighet er Guds offerlam, men også på hans eksempel til etterfølgelse. Den hellige Gud kan umulig omgås fortrolig med et menneske, dersom det ikke av kjærlighet til ham vil hellige seg, det er: alt mer rense seg fra alt det som ikke behager ham. Det er således bare en lek og et narreri om man vil være evangelisk og taler om blod og sår, men ikke med alvor jager etter hellighet og angriper og døder det gamle egenkjærlige menneske.

Alt dette kan kalles en regel og målet med vår omgang med Gud. Men hvor helt annerledes blir det ikke i de hårde prøvelsestider, da abbaropet bare blir et engstelig nødrep. Men når vi ligger midt i den dypeste forskrekkelse, når synden dundrer over hodet på oss, og døden gjør oss skjelvende, og djevelen brøler imot oss, da begynner Den hellige Ånd å rope i våre hjerter: «Abba, kjære Far.» Et slikt åndens rop bryter seg med makt gjennom skyen og inn i himmelen, kommer for Guds ører, og blir hørt.

La oss derfor med all ydmykhet holde oss til vår trofaste Far, og både i lyst og nød øve det fortrolige barnesamfunn med Gud.

ROSENIUS.

Veien til frelse.

DET VAR SAMLET en flokk mennesker som alle søkte frelse, og midt iblant dem var to søte småpiker på ti år. Og de mottok også Jesus sådan som bare barn kan ta imot ham. Ved siden av dem knelte en statsmann, et medlem av parlamentet; ti parlamentsmedlemmer trenger også til frelse, og de må komme akkurat på samme måte som andre syndere. Det er ingen forskjell på senatorer og andre syndere i Guds øyne. Undertiden er de bare litt verre enn andre syndere. En av mine medarbeidere talte til de to småpiker med simple og enkle ord; men da han kom til statsmannen, begynte han å forme sine ord på en mere verdig, statsmannsmessig måte. Senatoren så opp i mannens øyne og sa: «Pastor! Jeg hørte hva De sa til de to småpiker. Vil De ikke være så vennlig og tale til meg på samme måte? Jeg ønsker å bli frelst som et lite barn.» Han hadde rett. Det er ingen annen vei.

Den store statsmann Gladstone sa kort tid før sin død at etter alt hva han hadde lest, og alt hva han hadde tenkt, var han kommet til det resultat at hvert menneske må komme og bli frelst just som et lite barn. Det finnes ingen annen vei.

Du ønsker fred i din sjel?

Da må du bli kvitt din synd.

En frelse som ikke er så stor at den frelser oss fra våre synder, kan ikke gi fred. Det vil aldri bli varig fred, før synden er jaget på dør, og det for godt. Våre avskyelige synder må forlates oss og drives ut av oss. Før blir det aldri tale om fred. La meg si til enhver Guds ords forkynner. Det finnes ingen annen vei.

Den nylig avdøde Charles A. Berry fra Wolver-

hampton, England, en mann som ofte har preket her i landet og hvis navn er kjent av mange av dere, var en av mine gode venner. Da han overtok sitt første pastorat, var han en ung mann. Han besluttet seg til å slå ned alt som var oppe, og å reise alt som var nede. Det er enno noen nyttklekte prester i England som tror det samme; men det blir alltid mindre av dem. Dr. Jowett fra Birmingham fortalte meg engang på toget til Oxford denne historie:

«Gipsy, jeg har en historie å fortelle Dem, en historie som jeg har fra Berrys egen munn. Han satt på sitt kontor i Bolton, Lancashire, sent en kveld etterat alle andre var gått til sengs. Det banket på døren, og da han gikk for å lukke opp, så han en pike stå der med et sjal rundt seg.

«Er De presten?» spurte hun.

«Ja.»

«Da vil jeg be Dem komme med meg og hjelpe mamma inn.»

Berry, som trodde at moren var beruset og trengte til å arresteres, sa: «Du må se å få en politikonstabel til det.»

«Å nei, sa piken, «mor holder på å dø, og jeg ønsker at De skal hjelpe henne inn i frelsen.»

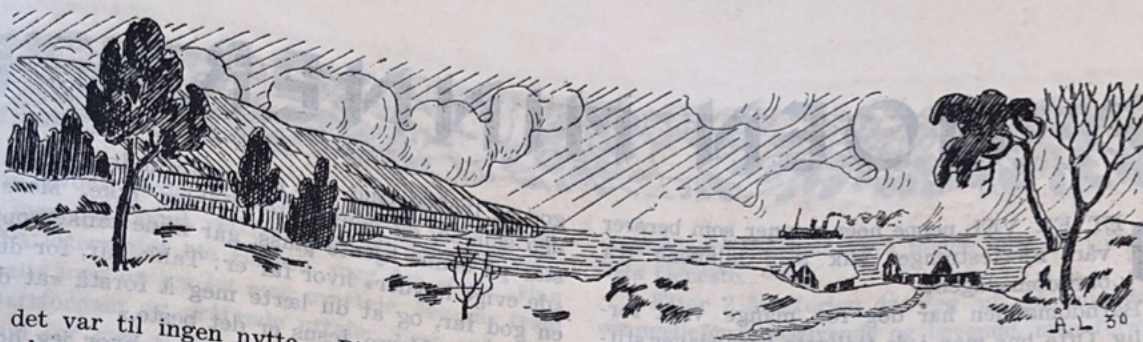
«Hvor bor du?»

«Omtrent to kilometer herifra.»

«Er det ikke noen prest nærmere enn meg?»

«Å jo, men jeg ønsker nettopp Dem, og De må komme.»

Berry fortalte meg at han hadde tøfler på fotene. Han tenkte på hva medlemmene hans ville si, om de så ham sent om kvelden med en pike med sjal rundt hodet. Han forsøkte derfor å slippe unna,

men det var til ingen nytte. «Piken påsto at jeg måtte komme. Jeg måtte derfor kle på meg og gå med henne. Huset som hun bodde i, viste seg å være et offentlig prostitusjonshus. I første etasje satt folk og drakk og fortalte skitne historier, og ovenpå lå kvinnen døende. Jeg satte meg ned ved hennes leie og begynte å tale til henne om Jesus som det store, vakre eksempel, og betont sterkt hvilken ypperlig lærer han var. Kvinnen så på meg med øyne som var merket med døden og sa:

«Pastor, det der hjelper ikke meg noe. Jeg kan ikke bruke noe eksempel. Jeg er en synder.»

Og Berry sa til meg: «Jowett, der var jeg ansikt til ansikt med en stakkars sjel som skulde til å dø, og jeg hadde intet å si til henne. Jeg hadde intet evangelium. Da begynte jeg å fortelle henne hva min mor lærte meg da jeg var barn. Jeg for-

talte om Guds kjærlighet til døende syndere, og at Kristus døde for dem for å frelse dem. Jeg fortalte dette, uten at jeg trodde så meget på det selv.»

«No kommer De til det,» sa kvinnen, «det er hva jeg er i behov av. Det er noe for meg.»

Berry vendte seg til Jowett og sa:

«Jeg fikk henne inn den kveld, og jeg slapp inn selv også.»

Hør her! Der er intet annet navn i himmelen eller på jorden ved hvilket vi kan bli frelst, enn det navn som er over ethvert navn. Et navn med bare to stavelser, men allikevel inneholder det all jordens og himmelens musikk.

Skjønneste navn i jordens dal,

Skjønneste navn i himlens sal:

Jesus, kjære Jesus.

GIPSY SMITH.

ARMAGEDDON.

ARMAGEDDON, eller som det også kalles Harmageddon, er det sted på jorden som er mest kjent som historiens blodige slagmark. På dette sted har kampene rast fra 3000 år før Kristus. I dag foregår krigshandlingene ikke så langt fra denne oldtidens slagmark. Mange bibeltolkere mener at på denne plass vil det siste slag i denne verden bli utkjempet.

Armageddon er et strategisk viktig punkt ca. 15 kilometer sør for Nasaret og bare 20 kilometer fra Palestinas kyst. Navnet skriver seg fra det hebraiske ord «har magiddo» som betyr «fruktbare fjell» og ligger like ved det pass som fører fra Egypt over Karmel til de engang så fruktbare dalfører ved Eufrat og Tigris.

På dette sted kjempet Pharanonokok, konge av Egypt mot kongen av Assyria. Her kjempet Josva. Her tilintetgjorde Thutmos 3 av Egypt den opprørske konge av Megiddo, her kjempet general

Allenby med tyrkerne under forrige verdenskrig. Man kan bokstavelig talt si at jorden der er mettet av blod.

Utgravningene i de seinere år har brakt mange interessante ting for dagen. Arbeidet er no kommet så langt at man har avdekket ruinene av en egyptisk prinsesse palass. Det hadde vakkert malte vegger og et badeværelse var dekket av muslinger. En mengde verdifulle gjenstander i gull og andre metaller er funnet. Man har også funnet en inskripsjon fra farao Shisak som plyndret Jerusalem. Noen store staller som kunne romme 300 hester og som menes er kong Salomos staller er også gravet fram. Man har gravet seg gjennom 20 forskjellige lag og er kommet til ca. 3500 år før Kristus. Det er funnet deler av befestninger som tyder på at det har vært kamper så langt tilbake som 3000 år før Kristus.

I disse dager støpes det betongbunkers og stedet befestes etter moderne metoder.

NOEN MINNER.

DET ER VEL neppe noen minner som berører våre hjertestrenger slik som minnene fra barndomsdagene.

Barndomstiden har dog for mange vært forskjellig. Ofte har man i de tidligste barnedager stiftet bekjentskap med skuffelser og sorger, dog de fleste kan vel gjøre sangerens ord til sine:

O, hvor jeg minnes min heim og min moder,
de sorgløse dager i barndommens år!

Det er en sommerdag. Solen skinner, fuglene synger og blomstene dufter vidunderlig. Jeg står på en åpen plass omgitt av skog og fjell. Jeg ber en stille bønn og takker Gud for hans godhet mot meg.

Jeg står på «tomten» til den husmannsstua som en gang var min barndomsheim, mitt kjæreste sted i verden.

Steinene, tuene og jordflekken er så levende for meg. Her lekte jeg sammen med mine søsken. Minnene strømmer inn over meg.

En gammel bjerk står der akkurat som i de dager. Hva som rørte seg i mitt hjerte da jeg sto ved denne bjerk kan ikke beskrives. Jeg erindrer at far klippet og stelte med denne bjerk, og hver julaften satte han kornbånd opp i den. Fra kjøkkenvinduet betraktet jeg de små spurvene, hvorledes de gjorde seg godt av kornbåndet. Den gamle bjerk talte sitt tause språk til meg. Minnet om far og mor, og særlig julehøytiden.

Verden er blitt forandret siden de dager. Vi troende vet at det var sunnere tider den gang, men nyere tider og nyere skikker — det er no engang slik. Vel, den gamle bjerk kunne minne meg om en

god og trofast Gud. Om allting forandres, så er han den samme, og hans løfter svikter ikke. Mens jeg står på denne kjente plass, går mine tanker opp til «de evige høyder» hvor far er: Takk, far, for du var en god far, og at du lærte meg å forstå «at det å kjenne den Herre Jesus er det beste.»

Jeg forlater den kjære plassen hvor jeg hoppet og sprang og gledet meg som barn kan gjøre. Jeg kommer ihu en sangstrofe:

«Det er det samme hvor jeg drar,
jeg minnes mor og far,
og hytten der hvor søskenflokken var.»

II.

Det er en vinterkveld. Noen gutter går på veien, men stanser utenfor et hus hvorfra sang og musikk høres. Den ene av guttene ble grepet av noen linjer i sangen:

A, hvor kjært et navn,
A, hvor søtt et navn.
Det kan bryte syndens hårde bånd.»

Gutten var jeg. Et barn — men hadde dog en indre kamp. Ønsket å bli frelst og lykkelig, men hvorledes?

Jeg ble voksen. Forsøkte å glemme mors og fars formaninger og bønner, men hjertet var fylt av uro. «Jeg viste meg glad i vennenes rad, men hjertet var nær ved å briste, det var det dog ingen som visste.» Noen år er gått. Jeg befinner meg på et møte. Predikanten taler om nødvendigheten av å søke Gud. Ingen tenkte at jeg, den lettsindige gutt, tenkte på

«livets alvor». Ordet virket. Den Hellig-And overbeviste meg om «synd, rettferdighet og dom.»

På ettermøtet ble Herren meg for sterk. Han overtalte meg og jeg lot meg overtale. Jeg går fram til plattformen og gråtende uttaler disse ord: «Be sunget, ble no en virkelighet i mitt liv. Jesu navn kan «bryte syndens hårde bånd.»

Vidunderlige stund. Himmelen engler kunne glede seg over at et villfarete barn var kommet tilbake til faderhuset, og det kunne sies: «Denne er født der, og den Høyeste gjør det fast...»

Dette skjedde for 21 år siden, og erfaringen er: «Alle mine kilder er i Herren. — —»

Ca. et halvt år etter min omvendelse fikk jeg

et guddommelig kall om å innvie mitt liv i evangeliets tjeneste.

Etter 2 års forløp dro jeg ut på min første evangelieferd, skjelvende og bevende, men forvisset om at jeg var i Guds vilje.

Utenom mitt virke i vårt land, har jeg også besøkt Sverige, Danmark og Finland for en del møter.

Vel er jeg av de ubetydelige, men for meg har det vært best å gå i den gjerning som Gud ga meg.

Når sjeler er blitt frelst og Herrens sak har hatt framgang — da takker man Gud for den nåde å få være en ringe Herrens tjener. Hvilken nåde. — «Alt dette er av Gud som ga oss forlikelsens tjeneste.»

ROLF WESTLIE.

Bryllupssalme.

Herre Krist — ditt første under
var i Kanas bryllupshus.

Sign du dem som nu skal vies
under bønn og orgelbrus.

Du som ga oss ømhetsflammen,
førte mann og kvinne sammen,

— rens i Åndens flammedåp
deres kjærlighet og håp.

Bare du er kjærligheten.

Bare du er evig god.

Du har gitt ditt liv for bruden.

Du har kjøpt oss med ditt blod.

Lær oss, Herre, offergleden,

gi vårt hjerte trofastheten,

du som ikke kjente svik —

gjør oss dig, du sterke, lik.

Herre over alle slekter,

du som har et evig navn.

Du som kjenner våre lengsler

og som gransker våre savn,

— gi vårt korte liv her nede

tapper kraft og hellig glede,

evighet i tidens kår —

du som blir når alt forgår.

RONALD FANGEN.

FOT. WILSE

SEIER

«Alle, alle skal se,
alle, alle skal se
den herlige frelser jeg eier,
ham alle, alle skal se.»

Hanna jublet ut sin glede. Så gla hadde hun ikke vært på lenge. Freden og vissheten om at hun var et Guds barn var blitt så levende for henne igår kveld. Hun hadde gått så urolig og fredløs i flere uker, men no var den tunge tid forbi, mente Hanna. Og julen sto for døren med dens mange møter og fester. Annen juledag gledet hun seg særlig til. Da skulde hun være med musikkforeningen på tur til nabobygden, hvor de skulde spille på julefesten. Flere kjente talere vilde komme og delta. Hun hadde hørt at det hadde vært vekkelse der, og mange hadde overgitt seg til Gud. Kanskje noen vilde komme med på festen også. Mor var naturligvis glad over Hanna, og hjalp henne som en troende mor alene kan hjelpe sitt barn. Hun visste det vilde komme kampens tider for henne, for Hanna var nokså egenkjerlig. Å ofre noe for andre kostet ikke så lite for henne. Å oppgi seg selv og sitt eget til fordel for andre, ja, det er ikke så liketil.

Lille julaften spør plutselig Hannas mor: «Du Hanna, kunne du ikke la Grete bli med på julefesten istedenfor deg, så passet du gamle Ivar for henne. Du vet Grete kommer ingen steder siden hennes far brakk benet i høst. Hun vil ha godt av å komme ut litt.»

«Nei, men mor da, du kan vel ikke mene det alvorlig. Slik som jeg har gledet meg til den festen. Og så isteden sitte borte hos den grinete gjerrigknarken som ikke har råd til å gi ti øre til misjoneren, og som da han var frisk aldri satte sine ben hverken i kirke eller på møte. Og Grete bryr seg nok ikke om å være med på en slik fest.»

«Det skal du ikke si, Hanna, det kan være lengsel etter Gud i menneskehjerter som vi ikke aner. Tenk no over det til imorgen, barnet mitt. Gleder du en annen, blir du selv glad.»

Hanna var opprørt. Hun sprang opp på sitt værelse og kastet seg på kne ved sengen i sterk gråt. Hvor var freden no? Det ble en alvorlig kamp for henne. Hun kunne ikke oppgi den festen. Hun ser seg selv sitte hos gamle Ivar. Nei, nei, hun orket ikke. Hun tar sin bibel, lukker den opp, og hennes øyne faller på disse ord: «Jeg har gitt eder et forbillede, forat I skal gjøre som jeg har gjort med eder.» Johs. 13,5. Hva vilde Jesus hun skulde gjøre? Det spørsmål hadde aldri før blitt så alvorlig for henne. Hun kjempet i to timer, men så var også

seiren vunnet. Freden kom tilbake, og glad gikk hun ned til mor, som hun fant på kne i bønn for sitt barn.

«Mor, hvisket Hanna stille, «jeg vil gå til gamle Ivar.»

«La oss sammen takke Gud, Hanna, for seiren.»

Grete sa med glede takk til Hanna. Og annen juledag møtte Hanna i god tid i Gretes heim. Hun hadde tatt med seg et par gode julehefter, sitt lille nytestamente, sangbok og gitaren. Hun var flink til å spille og synge. Men gitaren lot hun stå ute i kjøkkenet så lenge, for hun var redd Ivar ikke vilde like hun hadde den med seg.

Bussen med hennes kamerater reiste like forbi stuen, og hun var ute og viftet til dem. Ingen av dem kunne merke at hun var skuffet over ikke å være med. Nei, Hanna var som et eneste stort smil. Hun så etter dem til bussen ble borte i svingen, så gikk hun inn til gamle Ivar.

«Får jeg lese litt for deg, Ivar?»

«Gjerne det, tiden blir så lang når en skal ligge slik uke etter uke.»

Hanna leste flere småstykker og fortellinger. Og Ivar fulgte interessert med.

Kanskje han ikke var så hard som hun hadde inntrykk av. Mon hun turde synge for ham? Det var jo ikke verre enn at hun kunne spørre.

«Skal jeg synge og spille litt til avveksling?»

Hun fikk lov til det også. Glad henter hun gitaren, stemmer den og finner sangen: «En underfull Frelser jeg eier.» Hun synger med sin vakre stemme så barnslig og inderlig at store tårer triller nedover Ivars kinner.

«Syng mer, det var vakkert.»

Hanna synger den ene sang etter den annen, og Ivar lytter. Det er som han aldri får nok. Den harde is smelter om hans hjerte, og tilsist spør han plutselig:

«Tror du det er frelse for en slik gammel forstokket synder som meg?»

Hanna ble rent overveldet, og svarer med skjelvende stemme:

«Ja, Jesus er kommet for å frelse syndere.» Hun tar fram testamentet og leser beretningen om «Den fortapte sønn.» Barnslig og liketil forteller hun siden om Jesus. Ivar drikker inn livets ord

som han aldri hadde hørt det før. Hannas hjerte er fyllt av lov og takk til Gud. Hun er også redd for at hun ikke skal fortelle det så at Ivar forstår det. Hun er jo uerfaren selv. Da banker det på døren, og til hennes store glede kommer mor inn.

De får et herlig bønnemøte disse tre. Og det er glede i deres hjerter og i himlen over en synders omvendelse.

Tiden går fort for de tre, og nesten før de aner det kommer Grete tilbake.

«Er du allerede der?»

«Ja, klokken er nok mange, den er over tolv. Å takk, Hanna, at du lot meg være med på den festen. Jeg har lenge gått fredløs, men har alltid vist meg så hard og kald. Men ikveld ble kallet så sterkt at jeg måtte følge det. Å far, tilgi meg at jeg mange ganger har vært slem og lei.»

«Kjære Grete, det er nok jeg som må ha din tilgivelse for min utålmodighet. No skal vi ha det godt sammen. Jeg arme stymper har også ikveld fått oppleve at Gud frelser syndere.»

Grete synker på kne ved sin gamle fars seng.

Med tårer i øynene ser mor og datter på hverandre og går stille ut.

«Takk, mor, for at du fikk meg til å være heime for Grete idag. Jeg vilde ikke bytte, om jeg fikk høve til det, med dem som har vært på festen. De kan ikke være gladere enn meg. At jeg skulde få oppleve noe så stort.»

Ja, Hanna, den som går Guds erender opplever alltid noe stort.»

Nyttårskvelden var Hanna en tur borte og hilste på Ivar og Grete. Da hun skulde gå igjen, rakte Ivar henne en åpen konvolutt og sa: «Vil du være så snill å levere denne til kassereren for misjonen.»

Kommet heim viser hun sin mor innholdet og sier skamfull: «Og jeg som kalte ham gjerrigknarken.»

Konvolutten inneholdt 1000 kroner.

SOFIE SÆLID i «Julebud».

STERK TRO.

EN MANN SPURTE en gang Georg Müller hvorledes han fikk sin sterke tro. Og den mektige Guds mann, hvis tro i mange år hadde forundret hele verden, svarte: «Den eneste måte å erholde sterk tro på er å utholde store prøvelser». Og til dette føyet han følgende: «Jeg har fått min tro ved å stå mellom hårde gjenvordigheter».

Jakob forteller det samme når han skriver: «Akt det for bare glede når I kommer i allehånde fristelser». Hvorfor? «Da I vet at prøvelsen av eders tro virker tålmodighet». I hvilken hensikt? «For at I kan være fullkomne og ikke mangle noe». Fullkommen tro gjennom fullkomne prøver.

HERRENS LEDELSE.

Mel: A underfulle gæte.

O, du min kjære fader
som omhu for meg bær.
På underfulle veier,
du alltid før meg her.
Jeg kan dem ikke fatte,
ei heller dem forstå,
men her du gir meg skatte,
som evig skal bestå.

Så hjelp meg da å hvile,
så stille, trygt hos deg.
Og kun på deg å bie
når alt vil trenge meg.
For du vil kraft meg sende,
og hjelp i rette tid,
så jeg kan seier vinne,
og stride troens strid.

Så vil jeg framad skride,
med takk og lov til Gud.
For alle Herrens stier
er fred og miskunnhet.
Han vil meg daglig smykke
med frelse underbar,
inntil Han meg bortrykker
til himlens bryllupssal.

16.—9. 1942.

HANSINE IVERSEN

En virksom kineser.

MISJONÆR JOHS. KARSTAD skriver i «Utsyn» blant annet følgende som viser at det blir virketrang og arbeidslyst når en får opplevelser med Gud.

«I Paiho har vi sikkert misjonens merkeligste «lekmann». Ikke slik å forstå at han skal settes i klasse med en norsk lekpredikant. Chen er hans navn, og han er 56 år gammel. For mange år siden var han embetsmann, og i den tid kom han i berøring med kristendomsmenn ved en svensk misjonær, som døpte ham. — Han var dog hedning i hjertet. For noen år tilbake ble han frelst, og har siden vært i fyr og flamme for Guds rikes sak. Han er velstående og meget aktet i dette fylke.

Søndagen faster han — kona også. Gir tiende av alt han tjener. Han var lenge barnløs. Men for 1½ år siden fikk han en gutt — og tror det er svar på bønn. Senere har han oppmuntret flere som ikke har barn, å be Gud om avkom. Han tror på bønn, og det fortelles at flere syke er blitt friske som svar på hans bønner.

Denne vesle gutten hans ble meget syk en gang. Da lovet han 50 dollar og hustruen et gullsmykke verd 185 dollar om gutten ble frisk. Dessuten var hele familien i bønn hele natten, og om morgenen

var sykdommen sopt vekk. Pengene er innbetalt i menighetskassen.

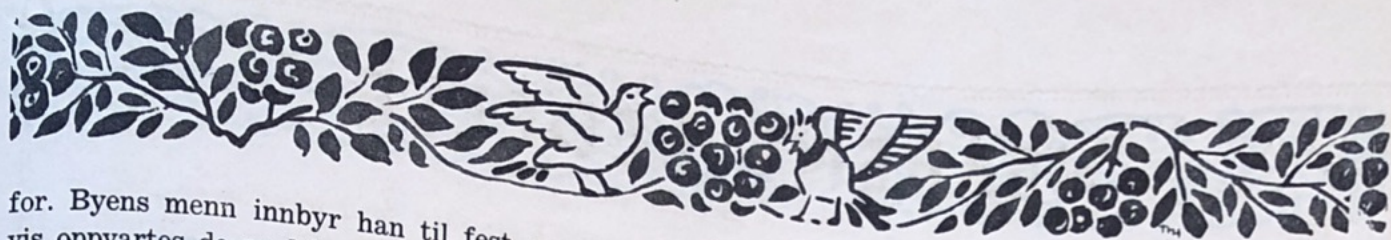
Chen har store planer: Det første er 5 utstasjoner som han vil skaffe hus til, og her om dagen forlangte han at jeg skulle skaffe predikanter. — Husene står ferdig, sa han. På et av de 5 steder er arbeidet begynt — av ham selv.

No har han fått i gang en gjenteskole her i byen, og det er mesteparten barn fra rikfolks heimer. De som har råd til det, skal betale 1 dollar pr. måned i skolepenger. — Byens ledende menn er i skolerådet. — Dette tiltak er vi ikke så sikker på hvor lenge det vil bestå.

Så vil han at her skal opprettes hospital og ber meg skrive til Norge etter doktor. — Vårt hospital i Laohokow har godt ronemé her i byen. For en tid siden leste han Bristol-barnevennen Müllers livshistorie, og så — ja, her må opprettes en barneheim.

Om alle disse planer er gjennomførlige, vil jeg ikke uttale meg om. Ingenting er umulig for Gud. Og Chen har tro og offervilje. Dernest står han på god fot med både rik og fattig. —

Han gjør ting som enkelte står tvilende over-

for. Byens menn innbyr han til fest, og på vanlig vis oppvartes de med brennevin og gode sigaretter. Men det må legges til: Han drikker ikke selv hverken som gjest eller vert. Hans mål er å beholde kontakten for at disse mennesker skal komme i berøring med kristendommen og dens menn, så fordom og motvilje kan fjernes, og ordet vinne inngang. «Jeg var likegyldig og ugudelig i 20 år etter jeg var

døpt. Når Gud kunne frelse meg, så kan disse også vinnes», sa han en dag.

Chen kunne tjene 5 a 600 dollar om året ved å undervise i konfusianisme. Men i år gjør han helt gratisarbeid i skolen som han nettopp har fått i gang. Den ble langt overtegnet med én gang. No har den over 100 barn.

Chen er misjonens merkeligste lekmann.

DET MØTER EN HØST.

MARIE SYLTEVIK forteller følgende fra Kina:

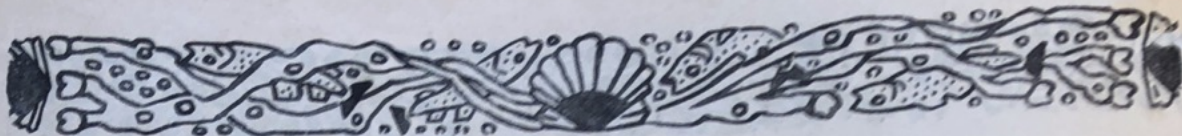
De var røvere av profesjon. — Hadde med koldt hjerte røvet, brent og myrdet, og ved al-lehånde pinsler presset fra sine ofre inntil siste cent. Så ble de opptatt i hæren og skulle være med å forsvare fedrelandet mot fienden. Det var slutt med det forsmedelige navn, røver. De fikk byttet på seg nye uniformer og kunne ferdes fritt, hvorhen ordren førte dem uten å frykte for andre soldater, og uten å se landsbyer forlatt hvor de kom, fordi så snart befolkningen hørte rykte om at de var i nærheten, så flyktet de over hals og hode.

I det ytre var det således foregått en stor for-

andring, men — «kan vel en parder forandre sine egne pletter?» — Like så litt kan et menneske forandre sitt eget indre. Mord- og røverlysten lå dem i blodet. De hadde gitt satan frie tøyler, og han er en kunstner i ganske umerkelig å binde sine ofre, så de tror at de virkelig er kommet ut i frihet, mens sannheten er at de er blitt slaver, som ikke lenger kan tøyle sine lyster og tilbøyeligheter.

De alminnelige soldater hadde lovens svøpe over seg og en overtredelse av samme hadde en kule gjennom kroppen til følge og alt var slutt. De befalende hadde mere frie tøyler. Visstnok måtte metodene forandres, så det fikk utseende av at de var på lovens grunn. Men, uten å ane det, så var de

under Den Allmektiges straffende hånd, for ingen kan ustraffet overtre den lov som Han har innskrevet i hvert menneskes hjerte.

Så kom ordren fra generalen, at hele kompaniet skulle forflyttes. De menige soldater under kommando av deres løytnanter og kapteiner marsjerte avsted den ene dagsreise etter den andre. En del av de høyere offiserer og også et par syke soldater, i alt ca. 12—13 personer fikk plass i en bil. Hvor de overnattet var det ikke greit å være vertfolk. Midt på natten kunne de tilkalle politiet og beskyldte vertfolkene for å ha åpnet deres koffert og tatt av deres saker, alt med den hensikt å presse penger. Det var røveri, men i en annen form enn før.

Men så var syndens mål fullt og gjengjeldsens time skulle komme. Siste natten hadde de rast verre enn før, så vertfolkene turde fra den dag ikke lengre bo på bilstasjonen. De to syke soldater hadde begge drømt at fjellet falt over bilen, og var litt engstelige da de neste morgen satte seg på sine plasser i det bakerste hjørne av bilen. Signalthornet blåste og avgårde bar det.

Ca. 3 mils vei lenge framme er bilveien hugget inn under fjellet, som ikke er av den hardeste substans. Straks ovenfor dette sted er et oppkomme, så det krystalklare vann kommer rislende nedover fjellsiden. Halsene var tørre etter nattevåken og av sommervarmen. Hvor det skulle bli forfriskende å svelge ned noen munnfull av det friske vannet!

Bilen ble stoppet like under fjelskrenten og en av dem tok et krus for å fylle med vann og rekke til de andre. De to syke var også gått ut av bilen.

Da skulle det fryktelige hende, gjengjeldsens øyeblikk var kommet. Et større stykke av fjellet løsnet og falt med et brak over bilen, knuste og velte ut for veien, ned i elveleiet. Det var gjort på et øyeblikk.

Da jeg en tid senere reiste forbi stedet, var en hel del likkister plasert inn til tempelveggen i nærheten av ulykkesstedet, og muret over. Det var restene av de forulykkede som var oppbevart inntil oppstandelsens morgen og den endelige dom.

MARIE SYLTEVIK
i «Misjonsbladet».

Et godt nyttår
med takk for alt i det gamle året
ønskes alle.

Bestill

MISJONS-RØSTEN

for 1943. I Misjons-Røsten vil du finne beretninger fra arbeidet i Guds rike, både heime og ute. Prisen er kr. 4,50 pr. år. Bladet kommer ut to ganger i måneden.

NUTIDSVITNER

eller de frie predikanter omvendelseskaptler kan no bestilles, 1., 2. og 3. hefte er kommet ut. Heftene inneholder beretninger om mange frie predikanter omvendelse og er en rekke gode vidnesbyrd.

Bestilles i *Misjons-Røstens eksp.*, Sarpsborg.

Nådegavenes bruk og misbruk

av Axel Nilssen koster bare kr. 1,00 + porto 14 øre.

Bestilles i *Misjons-Røstens eksp.*, Sarpsborg.

De frie venner i Norge.

1. og 2. hefte av De frie venners historie er kommet ut. Det er en oversikt over de frie venners virksomhet her i landet og korte beretninger fra de forskjellige forsamlinger. Blant de forskjellige steder som er beskrevet kan nevnes: Moss, Drammen, Sarpsborg, Holmsbu, Sætre, Svelvik, Asheim, Sande, Rygge, Råde, Tune, Varteig. Østfold og Buskerud fylker er avsluttet og det er fortsatt med Vestfold fylke.

Det er en bok som alle vil ha interesse av å lese.

Beretningene er samlet av *G. Iversen*.

Hvert hefte koster kr. 1,00 + porto 14 øre.

Bestilles i *Misjons-Røstens eksp.*
Sarpsborg.

Isak Kristiansen

Kunst - Foto
Rammer

Glengsgaten - Sarpsborg